

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. S., narozený dne „X“,
bytem „X“,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2018, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 1. 2018, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2017, č. j. „X“, jímž žalovaná s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítla žalobci žádost o zvýšení invalidního důchodu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť mu rozhodnutím žalované ze dne 19. 6. 2017, č. j. „X“ nebylo přiznáno období, ve kterém se zdržoval na území Španělska, které mu španělský nositel sociálního pojištění (dále jen

„INSS“) uznal od 1. 9. 2003, neboť na území Španělska již pobýval, měl residenci do 31. 10. 2008. Žalovaná mu z tohoto období však uznala pouze dobu od 26. 5. 2006 do 31. 10. 2008, proto proti tomuto rozhodnutí podal námitky, které však byly napadeným rozhodnutím zamítnuty a prvostupňové rozhodnutí žalované bylo potvrzeno.

3. Žalobce dále uvedl, že potvrzení INSS o jeho pobytu ve Španělsku, zaslal žalované již dne 11. 3. 2015, proto žádal započítání doby od 1. 9. 2003 do 26. 5. 2006 a jeho zpětné doplacení od vzniku jeho invalidity, tj. od 27. 9. 2009.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 20. 7. 2018 uvedla, že napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2017, č. j. „X“, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení invalidního důchodu pro nesplnění doby pojištění získané na území Španělska, neboť doba pojištění žalobce ve Španělsku byla v tomto rozhodnutí již zahrnuta. Žalovaná dále odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které bylo náležité a podrobné z hlediska rozhodování o zhodnocené době pojištění ve Španělsku, konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že dne 9. 5. 2017 obdržela od španělského nositele pojištění formulář E 205, dle kterého byl žalobce důchodově pojištěn na území Španělska v době od 26. 5. 2006 do 25. 11. 2006, od 5. 2. 2007 do 31. 8. 2007 a od 1. 9. 2007 do 31. 10. 2008.

Další podání žalobce

5. V dalších podáních ze dne 9. 7. 2019 a 30. 10. 2019 žalobce velice sugestivně a detailně popsal veškeré své zdravotní obtíže, jimiž trpí a setrval na přesvědčení, že žaloba byla podána důvodně, neboť mu španělský nositel sociálního pojištění potvrdil dobu, kdy pobýval ve Španělsku a dále soudu sdělil, že španělské správě sociálního zabezpečení sám žalobce zaslal formulář E 213, který mu však ještě nebyl španělskou správou sociálního zabezpečení vrácen zpět.

Ústní jednání před soudem

6. Žalobce při jednání před soudem konaném dne 2. 12. 2019 plně odkázal na podanou žalobu a doplnil, že ve Španělsku pobýval od roku 2002, španělská správa sociálního zabezpečení mu potvrdila výkon pracovní činnosti již od roku 2003. Dále doplnil, že mu měla být pro dobu pojištění sečtena doba pojištění ve Španělsku a doba pobytu ve Španělsku. V závěrečném vystoupení žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl, přičemž náhradu nákladů řízení nepožadoval.
7. Pověřená pracovnice žalované při tomto ústním jednání před soudem odkázala na písemné vyjádření k žalobě a trvala na jejím zamítnutí, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, mj i v souladu s nařízením Rady Evropského parlamentu č. 883/2004, neboť žalobci mohla být uznána pouze doba pojištění, která byla potvrzena španělským nositelem pojištění, jelikož pobyt žalobce ve Španělsku nelze automatizovat na dobu důchodového pojištění žalobce, proto žalovaná žalobci uznala dobu

důchodového pojištění ve Španělsku v souladu s formulářovým potvrzením španělského nositele pojištění, tj. od 26. 5. 2006 do 25. 11. 2006 a od 5. 2. 2007 do 31. 10. 2008.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování obsahem správního spisu žalované, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu předloženého správního spisu, zejména stran námitek žalovaného soud zjistil, že na základě žádosti žalované vystavila dne 27. 4. 2007 španělská správa sociálního zabezpečení -Ministerio de Empleo Y Seguridad social - potvrzení o době důchodového pojištění na standardizovaném evropském formuláři E 205, dle kterého byl žalobce účasten na důchodovém pojištění ve Španělsku od 26. 5. 2006 do 25. 11. 2006, dále od 5. 2. 2007 do 31. 8. 2007 a od 1. 9. 2007 do 31. 10. 2008.
11. Dále soud zjistil, že na žádost žalobce vystavila dne 26. 11. 2013 španělská správa sociálního zabezpečení - Instituto Nacional de Seguridad Social - potvrzení pro žalobce o jeho pobytu ve Španělsku od 1. 9. 2003 do 31. 8. 2008.
12. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2018, č. j. 770 628 2452/315-KLI vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na podkladě potvrzení španělského nositele pojištění, doručeného k žádosti žalované na standardizovaném formuláři E 205, kdy doba uvedená v tomto potvrzení, tj. od 26. 5. 2006 do 25. 11. 2006, od 5. 2. 2007 do 31. 8. 2007 a od 1. 9. 2007 do 31. 10. 2008, byla žalobci již zcela započtena do doby pojištění, pro účely výpočtu výše invalidního důchodu.
13. Podle ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo b) invalidním následkem pracovního úrazu.
14. Podle § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění činí potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod u pojištěnce ve věku a) do 20 let méně než jeden rok, b) od 20 let do 22

let jeden rok, c) od 22 let do 24 let dva roky, d) od 24 let do 26 let tři roky, e) od 26 let do 28 let čtyři roky a f) nad 28 let pět roků.

15. Podle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.
16. Podle § 40 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pro účely splnění podmínky potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod za dobu pojištění považuje též doba účasti na pojištění osob uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) a dále doba studia na střední nebo vysoké škole v České republice, a to před dosažením 18 let věku, nejdříve však po ukončení povinné školní docházky, a po dosažení věku 18 let po dobu prvních 6 let tohoto studia. Ustanovení § 12 odst. 1 věty druhé platí zde přiměřeně.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.
18. Podle čl. 48 SFEU Evropský parlament a Rada přijmou řádným legislativním postupem v oblasti sociálního zabezpečení taková opatření, která jsou nezbytná k zajištění volného pohybu pracovníků; za tímto účelem vytvoří systém, který migrujícím zaměstnancům a osobám samostatně výdělečně činným, jakož i osobám na nich závislým, zajistí a) započtení všech dob získaných podle různých vnitrostátních právních předpisů pro účely vzniku a zachování nároků na dávky, jakož i pro výpočet jejich výše a b) vyplácení dávek osobám s bydlištěm na území členských států.
19. Podle čl. 45 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy podmiňují získání, zachování a obnovení nároku na dávky získáním dob pojištění nebo bydlení, použije v případě potřeby čl. 51 odst. 1 obdobně.
20. V dané věci je nesporné, že žalobce splňuje obě podmínky ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, tedy, že jednak je invalidním a dále i získal potřebnou dobu pojištění.
21. Sporná však v dané věci zůstává doba, která byla žalobci uznána jako doba, kdy byl důchodově pojištěn, neboť tato je pro něj významná z hlediska určení výše invalidního důchodu. Žalobce je přesvědčen, že mu žalovaná měla uznat dobu jeho důchodového

pojištění již od 1. 9. 2003, kdy jakožto rezident pobýval na území Španělska, zatímco žalovaná mu uznala dohu důchodového pojištění jen od 26. 5. 2006

22. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce sice skutečně pobýval od 1. 9. 2003 do 31. 8. 2008 ve Španělsku, avšak doba kdy byl ve Španělsku důchodově pojištěn, činila na základě potvrzení španělské správy sociálního zabezpečení - Ministerio de Empleo Y Seguridad social - dle standardizovaného evropského formuláře E 205 výlučně a jen dobu od 26. 5. 2006 do 25. 11. 2006, dále od 5. 2. 2007 do 31. 8. 2007, od 1. 9. 2007 do 31. 10. 2008. Ze spisového materiálu je dále zřejmé, že žalobce žalované (a posléze i soudu) sice předložil potvrzení o pobytu ve Španělsku ze dne 26. 11. 2013 vystavené španělským orgánem Instituto Nacional de Seguridad Social s dobou potvrzení o pobytu od 1. 9. 2003 do 31. 8. 2008, kdy žádal, aby byla do doby jeho důchodového pojištění započítána celá doba pobytu na území Španělska, nicméně dané potvrzení ze dne 26. 11. 2013 není způsobilé zvrátit závěry žalované strany obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícím rozhodnutí.
23. Je tomu tak proto, že žalobce zastává mylný názor o tom, že veškerá doba jeho pobytu ve Španělsku od 1. 9. 2003 představuje zároveň dobu jeho důchodového pojištění. Pojem dosaženého důchodového pojištění žalobce ve Španělsku s dobou pobytu žalobce ve Španělsku nelze zaměňovat či ztotožňovat, ani tyto doby nelze nikterak sčítat. Této skutečnosti ostatně plně nasvědčuje i žalobcem předložené úřední potvrzení španělské správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 11. 2013, která tyto doby jasně oddělila a pro potřeby započtení důchodového pojištění žalobce ve Španělsku uvedla výlučně a jen doby od 26. 5. 2006 do 25. 11. 2006, dále od 5. 2. 2007 do 31. 8. 2007 a od 1. 9. 2007 do 31. 10. 2008.
24. Žalobce by měl brát v potaz, že potvrzení, které si vyžádal správní orgán I. stupně od španělské správy sociálního zabezpečení, tedy potvrzení podané na standardizovaném evropském formuláři E 205, je třeba hodnotit jako stěžejní listinu, která byla vyhotovena plně v souladu s č. 45 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004. Dané potvrzení španělské správy sociálního zabezpečení - Ministerio de Empleo Y Seguridad social - podaného na standardizovaném formuláři E 205 přitom jednoznačně dokládá dobu, kdy byl žalobce ve Španělsku důchodově pojištěn, a to v době výlučně a jen od 26. 5. 2006 do 25. 11. 2006, dále od 5. 2. 2007 do 31. 8. 2007 a od 1. 9. 2007 do 31. 10. 2008. Pokud žalovaná strana v rámci svého rozhodování vycházela z tohoto potvrzení, postupovala zcela legitimně, neboť se jedná o veřejnou listinu, která byla vydána plně v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004. Nadto soud poznamenává, že dané potvrzení z hlediska jeho obsahu navíc ani jeden z účastníků řízení (včetně žalobce) nikterak nerozporoval. Vedle toho soud podotýká, že dané potvrzení nedokazuje žádnou další dobu pojištění, která by již nebyla žalobci započtena, když v rámci předmětného soudního řízení bezpečně vyšlo najevo, že žalobci byly započteny všechny doby pojištění, které španělský nositel pojištění žalované straně opakovaně potvrdil.
25. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a tedy v rozporu se zákonem o důchodovém pojištění, správním řádem či s nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004, jak namítal žalobce, a proto žalobu ve výroku I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

26. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce